

² Агеев О. В. Прокурор як суб'єкт адміністративного процесу : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / Олександр Володимирович Агеев. – Х., 2006. – 199 с. – С. 11.

³ Про прокуратуру : Закон України від 14 жовтня 2014 р. № 1697-VII : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>

⁴ Єна І. В. Кримінальна процесуальна компетенція прокурора у досудовому провадженні : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 / Ірина Вікторівна Єна. – Запоріжжя, 2014. – 226 с.

⁵ Там само. – С. 9.

⁶ Конституція України 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

⁷ Шемчук В. В. Нагляд органів прокуратури як гарантія забезпечення прав і свобод громадян у сфері адміністративної юрисдикції : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / Віктор Вікторович Шемчук. – Сімферополь, 2009. – 225 с. – С. 92.

Резюме

Карпунцов В. В. Проблемні питання розмежування процесуальної компетенції керівника органу прокуратури та прокурора прокуратури у справах про адміністративні правопорушення.

У статті розглянуті проблемні питання, пов'язані з розмежуванням процесуальної компетенції керівника органу прокуратури та прокурора прокуратури у справах про адміністративні правопорушення. Проаналізовано основні повноваження прокурора у справах про адміністративні правопорушення з точки зору розмежування процесуальної компетенції керівника органу прокуратури та прокурора прокуратури. Надано пропозиції щодо удосконалення нормативного забезпечення процесуальної діяльності прокурора під час провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Ключові слова: справи про адміністративні правопорушення, прокурор, керівник органу прокуратури, прокурор прокуратури, процесуальна компетенція.

Резюме

Карпунцов В. В. Проблемные вопросы разграничения процессуальной компетенции руководителя органа прокуратуры и прокурора прокуратуры по делам об административных правонарушениях.

В статье рассмотрены проблемные вопросы, связанные с разграничением процессуальной компетенции руководителя органа прокуратуры и прокурора прокуратуры по делам об административных правонарушениях. Проанализированы основные полномочия прокурора по делам об административных правонарушениях с точки зрения разграничением процессуальной компетенции руководителя органа прокуратуры и прокурора прокуратуры. Даны предложения по усовершенствованию нормативного обеспечения процессуальной деятельности прокурора в ходе производства по делам об административных правонарушениях.

Ключевые слова: дела об административных правонарушениях, прокурор, руководитель органа прокуратуры, прокурор прокуратуры, процессуальная компетенция.

Summary

Karpuntsov V. Problematic issues of differentiation of procedural competence of the head of the prosecution authorities and the prosecutor of the public prosecutor's office in cases of administrative offenses.

The article considers the problematic issues related to the separation of the procedural competence of the head of the prosecution authorities and the prosecutor of the public prosecutor's office in cases of administrative offenses. There have been analyzed the major powers of the prosecutor for administrative offences in terms of separation of the procedural competence of the head of the prosecution authorities and the prosecutor of the public prosecutor's office. There have been given proposals for improving regulatory support for judicial activity of the prosecutor during the proceedings in cases about administrative offenses.

Key words: cases about administrative offenses, the prosecutor, the head of the prosecution authorities, the prosecutor of the public prosecutor's office, the procedural competence.

УДК 342.95:343.137.5 (043.2)

С. І. МОСКАЛЕНКО

Сергій Іванович Москаленко, кандидат юридичних наук, старший викладач Кіровоградської льотної академії Національного авіаційного університету

СИСТЕМА ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ, ЩО ЗДІЙСНЮЮТЬ РЕГУЛЮВАННЯ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ В УКРАЇНІ

Важливим на сьогодні є визначення суб'єктів державного контролю в галузі цивільної авіації. Суб'єкти здійснення державного контролю це – особи, які безпосередньо здійснюють нагляд за дотриманням законодавства. Важливо дослідити поняття «орган публічної влади в галузі цивільної авіації». Державний контроль у галузі цивільної авіації є важливим напрямом діяльності держави. Для дослідження діяльності суб'єктів публічної влади в галузі цивільної авіації важливим є аналіз ознак суб'єктів владних повноважень.

Питання системи органів публічної влади, які здійснюють державний контроль в галузі цивільної авіації, на теоретичному рівні практично не досліджувалось.

Дослідженню сутності та ознак суб'єктів владних повноважень присвячені роботи С. В. Ківалова, В. Б. Авер'янова, О. І. Сушинського, В. Є. Чиркіна, Г. В. Агаманчука, О. Ф. Андрійко, Ю. М. Ільніцької, В. М. Бевзенка, Р. О. Попельнюх, О. П. Рябченка, А. О. Ткаченко, І. В. Ковбас, Т. І. Друцул, В. В. Лісничого та інших вчених.

Мета статті – здійснити аналіз системи органів публічної влади, що здійснюють державний контроль у галузі цивільної авіації, їх діяльності.

Для аналізу діяльності державних органів, що здійснюють регулювання виконання функцій держави в галузі авіації, слід дослідити більш загальне поняття «Публічна влада».

Згідно з великим тлумачним словником сучасної української мови «публічний» – це такий, який відбувається в присутності публіки, людей, прилюдний¹. У великому тлумачному словнику сучасної української мови «влада» визначається як «право керувати державою, політичне панування»².

О. І. Сушинський пропонує розглядати владу як стан векторального функціонування суспільних відносин, що здійснюється шляхом їх контролю через різні види діяльності: встановлення (законодавчої), виконання (виконавчої), забезпечення (судової), перевірки, спрямування (контрольної) тощо³.

На думку В. Є. Чиркіна, феномен влади полягає в тому, що основою влади є колектив, тобто більш або менш організоване об'єднане товариство людей, які володіють свідомістю та волею⁴. Але не усяке товариство є колективом, для цього повинні виникнути загальні, спільні для колективу інтереси різного характеру (політичного, соціально-економічного). Для реалізації цих інтересів виникає необхідність визначеної єдності дій. Таким чином існує потреба в управлінні колективом, що породжує владу в колективі. Однак при цьому слід зазначити, що влада в державі необхідна для забезпечення виконання нею функцій.

Важливим є забезпечення принципу публічності в державному управлінні. Так, на думку Г. В. Агаманчука, принцип публічності включає «широкий доступ громадян до участі в питаннях управління шляхом обрання відповідних органів та громадського контролю за їх функціонуванням, відкритості функціонування згаданих органів, а також судовий контроль за дотриманням в управлінських процесах закріплених конституційно інтересів суспільства, прав і свобод громадян»⁵. Слід погодитися з думкою автора щодо важливості забезпечення принципу публічності в управлінні державою.

На думку О. Ф. Андрійко, незважаючи на розмаїття суб'єктів, які здійснюють спеціальний контроль, їх об'єднує наступне: «організаційна самостійність, незалежність і відсутність підпорядкованості у відносинах між контрольними і підконтрольними, а також те, що функція контролю є основною в їх діяльності»⁶.

Похідним від терміна «влада» є термін «суб'єкт владних повноважень», який розуміється як суб'єкт владних повноважень – орган державної влади, орган місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа, інший суб'єкт при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, у тому числі на виконання делегованих повноважень⁷. Дане поняття вживається в Кодексі адміністративного судочинства України. Відповідно до ст. 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» суб'єкти владних повноважень – це органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інші суб'єкти, що здійснюють владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання⁸.

В. М. Бевзенко пропонує власне розуміння поняття «суб'єкт владних повноважень» – це уповноважений державою суб'єкт (політичний діяч, орган, посадова чи службова особа, підприємство, установа, організація тощо), який на основі та відповідно до чинного законодавства здійснює управлінський чи регулятивний вплив як на суспільство в цілому, так і на його окремі елементи (групи, інститути тощо)⁹.

У спеціальній юридичній літературі зазначається, що суб'єктів владних повноважень характеризують наступні ознаки: 1) суб'єкти владних повноважень формуються державою або безпосередньо народом (наприклад, вибори Президента України) відповідно до закону та функціонують на його основі; 2) передбачені Конституцією або законами України завдання та функції цих суб'єктів здійснюються від імені держави або певної верстви суспільства; 3) державно-владні (управлінські) повноваження реалізуються через видання нормативно-правових актів, здійснення контролю за точним і неухильним виконанням вимог цих актів, забезпечення та захист цих вимог від порушень шляхом застосування заходів виховання, переконання, стимулювання, державного примусу – у разі необхідності; 4) утворені зі службовців, які обіймають посади; 5) як правило, суб'єкт владних повноважень має відповідну матеріальну базу – майно, що знаходиться в оперативному управлінні, власний рахунок у банку, відповідне джерело фінансування; 6) суб'єкт владних повноважень має чітко визначений територіальний масштаб діяльності, систему службової підпорядкованості, у його межах запроваджено сувору службову дисципліну¹⁰.

Варто зазначити, що в Інформаційному листі Верховного Суду України від 26 грудня 2005 р. вказано, що необхідною і єдиною ознакою суб'єкта владних повноважень є виконання ним владних управлінських функцій, що мають здійснюватися цим суб'єктом саме в тих правовідносинах, у яких виник спір¹¹.

На думку Ю. М. Ільніцької, суб'єктом владних повноважень може бути особа, що відповідно до норм права може мати суб'єктивні права та обов'язки, тобто виступати в якості їх носія¹². Як зазначає А. О. Ткаченко, вагоме місце посідає оцінка компетентності державних органів. При цьому під компетенцією автор пропонує розуміти сукупність владних повноважень державних органів¹³.

Важливим є виокремлення суб'єктів владних повноважень у галузі цивільної авіації. Тому пропонуємо дослідити систему органів, які здійснюють державний контроль у цій сфері.

Головним державним органом у системі формування та забезпечення державної політики авіаційного транспорту є Міністерство інфраструктури України (далі – Мінінфраструктури України), діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України, відповідно до положення «Про Міністерство інфраструктури України», затвердженого Указом Президента України від 12 травня 2011 р. № 581/2011¹⁴. До основних завдань Міністерства в галузі авіації відносять формування та забезпечення реалізації державної політики у сферах транспорту, використання повітряного простору України. Аналіз вітчизняного законодавства привів до висновку, що функції Міністерства, як контролюючого органу, зводяться до затвердження нормативних актів та документів у галузі цивільної авіації. Функцій нагляду щодо дотримання окремими суб'єктами авіаційної діяльності законодавства вони не здійснюють.

У результаті аналізу вітчизняного законодавства доходимо висновку, що основним державним органом, на який покладено функції щодо здійснення державного контролю та нагляду в галузі цивільної авіації, є Державна авіаційна служба України.

Відповідно до положення про Державну авіаційну службу України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 8 жовтня 2014 р. № 520, Державна авіаційна служба (далі – Державіаслужба) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра інфраструктури, який реалізує державну політику у сфері цивільної авіації та використання повітряного простору України і є уповноваженим органом з питань цивільної авіації¹⁵.

Згідно з п. 7 Положення Державіаслужба під час виконання покладених на неї завдань взаємодіє в установленому порядку з іншими державними органами, допоміжними органами і службами. Державіаслужба законодавства України, відповідно до стандартів і рекомендованої практики ІКАО, нормативних актів інших міжнародних авіаційних організацій та з урахуванням законодавства ЄС у галузі цивільної авіації розробляє і приймає авіаційні правила України, що регулюють діяльність цивільної авіації та використання повітряного простору, і видає накази організаційно-розпорядчого характеру, організовує й контролює їх виконання.

Фактично більшість владних повноважень у галузі цивільної авіації здійснюється саме державною авіаційною службою України. Структурно вона складається зі структурних підрозділів: департаментів, секторів, відділів. Аналіз функцій та завдань Державної авіаційної служби України приводить до висновку, що здійснюється регулювання лише керованих, літальних апаратів¹⁵. Водночас науково-технічний прогрес, комерційні відносини зумовлюють необхідність регулювання діяльності керованих, безпілотних літальних апаратів.

Національне бюро з розслідування авіаційних подій та інцидентів з цивільними повітряними суднами (далі – НБРЦА) утворено відповідно до ст. 9 Повітряного кодексу України постановою Кабінету Міністрів України від 21 березня 2012 р. № 228¹⁶. Національне бюро з розслідування авіаційних подій та інцидентів з цивільними повітряними суднами (далі – Національне бюро) перебуває в управлінні Кабінету Міністрів України. Національне бюро є державною спеціалізованою експертною установою з розслідування авіаційних подій та інцидентів з цивільними повітряними суднами в Україні.

Національне бюро має низку важливих завдань, серед яких варто виділити наступні:

1) забезпечення проведення об'єктивного розслідування авіаційних подій, що сталися на території України з цивільними повітряними суднами, та авіаційних подій, що сталися на території іноземних держав із цивільними повітряними суднами України; 2) забезпечення збирання інформації про виявлені фактори та ризики, відхилення, аналіз, дослідження та узагальнення даних, що стосуються безпеки польотів; 3) участь у роботі міжнародних авіаційних організацій та запобігання авіаційним подіям; 4) надання рекомендацій за результатами розслідування авіаційних подій щодо їх запобігання; 5) взаємодія з відповідними органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями та населенням під час організації й проведення розслідування авіаційних подій, охорони місця події та збереження речових доказів; 6) облік авіаційних подій.

Згідно з постановою Кабінету Міністрів України «Про створення об'єднаної цивільно-військової системи організації повітряного руху України» в Україні створено об'єднану цивільно-військову систему організації повітряного руху України¹⁷.

Відповідно до п. 1 положення «Про створення об'єднаної цивільно-військової системи організації повітряного руху України» Об'єднана цивільно-військова система організації повітряного руху України (далі – система) складається з підрозділів, повноваження та діяльність яких пов'язані з організацією повітряного руху у повітряному просторі України та в міжнародному повітряному просторі, що перебуває під відповідальністю України. Ці підрозділи входять до складу Державного підприємства обслуговування повітряного руху України. Фактично через діяльність даного підприємства опосередковується здійснення державного контролю в галузі цивільної авіації. Відповідно до п. 6 Положення до складу системи входять такі підрозділи Державного підприємства обслуговування повітряного руху України: Український центр планування використання повітряного простору України та регулювання повітряного руху (далі – Украероцентр), що є головним оперативним підрозділом системи, регіональні структурні підрозділи, до складу яких входять районні та допоміжні районні центри обслуговування повітряного руху; Служба аеронавігаційної інформації; Центр підвищення кваліфікації; Лікарсько-льотна сертифікаційна комісія (далі – ЛЛІСК).

Важливими є функції взаємодії та здійснення державного нагляду в зоні аеропорту. Тому необхідно виділити систему державних органів, що здійснюють державний контроль у зоні аеропорту.

Пунктом 3.4 Положення «Про взаємодію в контрольованій зоні авіаційних суб'єктів служб авіаційної безпеки з підрозділами центральних органів виконавчої влади щодо забезпечення авіаційної безпеки»,

затвердженим наказом Державіаслужби від 5 липня 2006 р. № 482, визначено функції прикордонної служби в галузі цивільної авіації¹⁸. Так, підрозділ прикордонного контролю Державної прикордонної служби України в межах компетенції:

- здійснює в установленому порядку прикордонний контроль і пропуск через державний кордон України осіб, транспортних засобів, вантажів та іншого майна;
- координує діяльність правоохоронних та державних органів, що здійснюють різні види контролю під час перетинання державного кордону України, або беруть участь у забезпеченні режиму в пунктах пропуску через державний кордон України;
- виконує інші передбачені законодавством функції в зоні аеропортової діяльності.

Підрозділ Державної митної служби України здійснює митний контроль, надає допомогу службам авіаційної безпеки міжнародних аеропортів у запобіганні незаконному розміщенню на повітряних суднах, які виконують міжнародні рейси, зброї, вибухових, отруйних, радіоактивних та інших небезпечних речовин і предметів, а також незаконному перевезенню заборонених вантажів.

Міністерство оборони України в межах компетенції забезпечує здійснення заходів із запобігання або ліквідації наслідків актів незаконного втручання у військових секторах аеродромів спільного використання та вживає заходів щодо виявлення і знешкодження вибухових пристроїв. Міністерство України з надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи в межах своєї компетенції вживає заходів щодо виявлення і знешкодження вибухових пристроїв за відповідним запитом спеціально уповноваженого органу з питань авіаційної безпеки. Підрозділ Міністерства внутрішніх справ України відповідає за здійснення організаційних та практичних заходів щодо забезпечення та дотримання вимог авіаційної безпеки на території авіаційного суб'єкта в частині, що його стосується.

Підрозділ Служби безпеки України авіаційного суб'єкта здійснює відповідно до законодавства заходи щодо виявлення та припинення актів незаконного втручання на повітряному транспорті, у передбачених законодавством випадках використовує озброєні підрозділи для запобігання таким актам або ліквідації їх наслідків.

Отже, систему органів публічної влади, які здійснюють державний контроль у галузі цивільної авіації, можна визначити як сукупність органів державної влади, що здійснюють і забезпечують державний контроль у галузі цивільної авіації та мають специфічні ознаки.

Таким чином, до системи органів публічної влади, що здійснюють державний контроль в галузі цивільної авіації, слід віднести: Міністерство інфраструктури, Державну авіаційну службу України, Національне бюро з розслідування авіаційних подій та інцидентів з цивільними повітряними суднами, прикордонну службу України, службу безпеки України, підрозділи міністерства внутрішніх справ, Міністерство України з надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, підрозділи Міністерства оборони. Основні функції державного нагляду за діяльністю в галузі цивільної авіації покладено на Державну авіаційну службу України.

¹ Великий тлумачний словник сучасної української мови / укл. і гол. ред. В. П. Бусел. – Ірпінь : Перун, 2001. – 1440 с.

² Державне управління в Україні: навч. посіб. / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. – К. : СОМІ, 2000. – С. 33.

³ Сушинський О. І. Контроль у сфері публічної влади: теоретико-методологічні та організаційно-правові аспекти : моногр. / О. І. Сушинський. – Л. : ЛРІДУ УАДУ, 2002. – 468 с.

⁴ Чиркин В. Е. Публичная власть / В. Е. Чиркин. – М. : Юристъ, 2005. – 175 с.

⁵ Державне управління : словн.-довід. / уклад. : В. Д. Бакуменко (кер. твор. кол.), Д. О. Безносенко, І. М. Варвар, В. М. Князев ; за заг. ред. В. М. Князева, В. Д. Бакуменка. – К. : Вид-во УАДУ, 2002. – 228 с.

⁶ Андрійко О. Ф. Державний контроль в Україні: організаційно-правові засади / О. Ф. Андрійко. – К. : Наук. думка, 2004. – 300 с.

⁷ Кодекс адміністративного судочинства України // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35–36, № 37. – Ст. 446.

⁸ Про доступ до публічної інформації : Закон від 13 січня 2011 р. № 2939-VI // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2011. – № 32. – Ст. 314.

⁹ Бевзенко В. М. Суб'єкти владних повноважень в адміністративному судочинстві України : дис. ... д-ра юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / В. М. Бевзенко ; Харківський національний університет внутрішніх справ. – Х., 2010. – 463 с.

¹⁰ Ярмиш О. Н. Державне будівництво та місцеве самоврядування в Україні : навч. посіб. / О. Н. Ярмиш, В. О. Сєрьогін ; за заг. ред. Ю. М. Тодики. – Х. : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2002. – 672 с.

¹¹ Щодо застосування господарськими судами України положень процесуального законодавства стосовно розмежування компетенції між спеціалізованими адміністративними і господарськими судами : інформ. лист Верховного Суду України від 26 грудня 2005 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.vasu.gov.ua/>

¹² Ільницька Ю. М. Щодо визначення сутнісних ознак суб'єкта владних повноважень / Ю. М. Ільницька // Форум права. – 2011. – № 2. – С. 327–330 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2011-2/11ijmcpv.pdf>

¹³ Ткаченко А. О. Поняття компетенції державного органу // Часопис Київського університету права. – 2009. – № 4. – С. 193–197.

¹⁴ Положення про Міністерство інфраструктури України : затверджено Указом Президента України від 12 травня 2011 № 581/2011 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/>

¹⁵ Про затвердження Положення про Державну авіаційну службу України : затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 8 жовтня 2014 р. № 520 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/>

¹⁶ Про утворення Національного бюро з розслідування авіаційних подій та інцидентів з цивільними повітряними : затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 21 березня 2012 р. № 228 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/>

¹⁷ Про створення об'єднаної цивільно-військової системи організації повітряного руху України : затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 19 липня 1999 р. № 1281.

¹⁸ Про затвердження Положення про взаємодію в контрольованій зоні авіаційних суб'єктів служб авіаційної безпеки з підрозділами центральних органів виконавчої влади, щодо забезпечення авіаційної безпеки : затверджено наказом Державної служби України з нагляду за забезпеченням безпеки авіації : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/>

Резюме

Москаленко С. І. Система органів публічної влади, які здійснюють державний контроль в галузі цивільної авіації.

Розглядається та аналізується система органів публічної влади, які здійснюють державний контроль в галузі цивільної авіації. На підставі аналізу юридичної літератури запропоновано авторське визначення системи органів публічної влади, які здійснюють державний контроль в галузі цивільної авіації.

Ключові слова: орган публічної влади, публічна влада, влада, суб'єкт владних повноважень, цивільна авіація, система органів публічної влади, система органів публічної влади, які здійснюють державний контроль в галузі цивільної авіації.

Резюме

Москаленко С. И. Система органов публичной власти, которые осуществляют государственный контроль в области гражданской авиации.

Рассматривается и анализируется система органов публичной власти, которые осуществляют государственный контроль в области гражданской авиации. На основании анализа юридической литературы предложено авторское определение системы органов публичной власти, которые осуществляют государственный контроль в области гражданской авиации.

Ключевые слова: орган публичной власти, публичная власть, власть, субъект властных полномочий, гражданская авиация, система органов публичной власти, система органов публичной власти, которые осуществляют государственный контроль в области гражданской авиации.

Summary

Moskalenko S. System of public authorities that carry out state control in the field of civil aviation.

Discusses and analyses the system of public authorities that carry out state control in the field of civil aviation. Based on the analysis of legal literature proposed a definition of the system of public authorities that carry out state control in the field of civil aviation.

Key words: public authority, public power, the power, the authority, civil aviation, the system of public authorities, the system of public authorities that carry out state control in the field of civil aviation.

УДК 342.951:351.82(477)

О. Б. НІМКО, С. М. МАМЧУР

Ольга Борисівна Німко, кандидат юридичних наук, доцент Житомирського національного агро-екологічного університету

Світлана Миколаївна Мамчур, студентка III курсу Житомирського національного агроекологічного університету

ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ РЕАДМІСІЇ ТА АНАЛІЗ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ РЕАДМІСІЇ

Певні історичні обставини, що стосуються розвитку міграції, стали приводом до того, що країни почали застосовувати політику щодо впорядкування міграційних процесів, подолання негативних аспектів міграції, забезпечення необхідних умов для інтеграції тих осіб, які прибули в інше національне та соціальне середовище. Часто така політика ґрунтується на використанні таких правових механізмів протидії масовій нелегальній міграції, як депортація (примусове переселення, вигнання чи висилка з постійного місця проживання або з держави окремих осіб чи народів)¹ і екстрадиція (полягає в арешті і передачі однією державою іншій (за запитом) особи, що підозрюється або обвинувачується в скоєнні злочину, або ж засудженого злочинця)². Та, на жаль, вони є досить неефективними і надзвичайно затратними.

Слово «міграція» бере свій початок із глибокої давнини, коли тільки почало зароджуватися людське суспільство. Можна сказати, що уся історія людства пов'язана з його пересуванням із одного місця на інше у пошуках кращого життя. Фактично, саме за цих часів вперше виникає таке явище, як міграційний процес, тобто переміщення людей через кордони тих чи інших територій зі зміною місця проживання назавжди або на більш-менш тривалий час.